

Ті здичавілі тумани, певно, забилися в нори.
Сонце щитом непорушним впаяне в небо руде.
Все повторяється, Анно, не повторяються гори,
величі їхній скульптурній якось позаздрив Роден.

Випито трунку без міри, нищено дерева без ліку,
сад перекуто в мовчання і переплавлено в мідь.
Вардзія, місто печерне, дивиться норами вікон,
мовби очима померлих із кладовища століть.

Скільки тут стлумлено моці, скільки тут кайл кайлувало,
скільки в цих вирвах похмурих поту пролито й кривці.
Глухо в Успенському храмі, струсом сліпого обвалу,
потоптом дужим навали зметені житла оці.

Та подивований погляд в барвах прадавніх потоне.
Фрески на стелі і стінах повні приваби і чар.
Хто вона, ликом пресвітла, як Іверійська мадонна,
станом гнучка, волоока... Може, цариця Тамар?

Думаю нині про нього — майстра, що марив і корчивсь
в цьому безмовному склепі, лік загубивши рокам.
Все повторяється, Анно, не повторяється творчість,
вперта жага сотворіння строки подовжує нам.

Вечір — і хвилять під гору мирні отари овечі.
Синьо в долині і Тмогві древня твердиня німа.
Знаю — перебудуть зі мною Ваші беззахисні плечі,
Ваші відчужені очі, й, може, зітхну крадькома.

Всі ці дива та химери — цяточка кругла на карті.
В ніжних перехлюпах світла закам'яніла сльоза.

Все повторяється, Анно, не повторяється Картлі,
сива, як гори, і юна, як виноградна лоза.

1974

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.